

AAN HET MEER

(On the lake)

Tragisch-komisch droomspel voor dames

door

REZA DE WET

vertaling

Theo Hoogsteder

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AAN HET MEER – ON THE LAKE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **REZA DE WET** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2000 by Reza de Wet

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

Alles kan gebeuren; alles is mogelijk en waarschijnlijk... Voor de simpele achtergrond van de realiteit spint de verbeelding haar draden en weeft nieuwe patronen: een mengsel van herinnering- en belevenissen, fantasie ongerijmdheden en improvisaties. Slechts een enkel bewustzijn heeft dat allemaal in zijn macht – dat van de dromer.

(August Strindberg in het voorwoord van zijn "Droomspel")

PERSONAGES:

NINA - leeftijd tussen 30 en 40 jaar. Fijngevoelig en grillig, sterk karakter. Is actrice bij een reisgezelschap in de provincie.

NINA'S MOEDER - leeftijd tussen 30 en 40 jaar. Kwetsbaar en zeer gespannen. Heeft zichzelf jaren geleden verdronken in het meer.

POLINA - leeftijd tussen 50 en 60 jaar. Een tobberige, grof gebouwde vrouw. Hardhorend. In dienst bij Arkadina.

MASHA - leeftijd 30 tot 40 jaar. Wispelturig en vaak buitenissig. De dochter van Polina. Ze heeft kiespijn en een gezwollen kaak.

ARKADINA - leeftijd tussen 50 en 60 jaar. Een ouderwetse, theatrale actrice. Zij is ongeneeslijk ziek.

DECOR:

De handeling vindt plaats in een kamer op de eerste verdieping van een vervallen landhuis gelegen aan de oever van een meer. Het decor is niet realistisch en toneelmatig. Het geschilderde achterdoek geeft de suggestie van water en lucht in tamelijk gedempte, neutrale kleuren. Met verschillende kleuren licht wordt voor iedere scène op zich aan het achterdoek de juiste kleurwaarde gegeven.

Voor het achterdoek hangt een gobelingordijn (*of een soortgelijke grof geweven stof*), waardoor het achtergrondbeeld een vage, wazige "touch" krijgt en waardoor het mogelijk is afhankelijk van de belichting de achtergrond meer of minder zichtbaar te doen zijn.

Aan beide zijden hangen drie poten van een transparante stof. Deze zijn niet gespannen in een raam, maar alleen aan de onderzijde enigszins verzwaard. Achter elke poot staat niet zichtbaar een ventilator. Omdat de stof niet helemaal strak staat is er wat speling,

waardoor de poten een beetje kunnen golven en opbollen. In de tekst wordt steeds aangegeven wanneer de ventilatoren moeten worden aangezet. De poten zijn net als het achterdoek zo geschilderd dat ze de suggestie geven van water en lucht.

De vloerbedekking geeft met zijn beschildering de indruk van het kabbelende wateroppervlak van het meer. De meubels lijken te “drijven” op het water. De opkomsten zijn niet zichtbaar. Achter rechts is de toegang naar de hal. Vooraan links gaat het naar de slaapkamer. In de vierde wand is rechts een raam. Het grote raam met aan de rand een patroon van gebrandschilderd glas wordt enkel gesuggereerd door middel van licht. Rechts in het midden staat een sofa (*type ottomane*) en links iets meer naar voren een kaarttafel. Links van de tafel staat een kruk en rechts ervan een rieten stoel met een ingevlochten patroon. Een identieke stoel staat rechts vooraan bij het raam.

MUZIEK:

De speciaal hiervoor gecomponeerde muziek vormt een integrerend onderdeel van dit stuk. Overal waar de muziek moet starten, wordt deze gedetailleerd in de tekst beschreven. Men is overigens vrij om zelf een muziek keuze te maken.

GELUIDEN:

Deze zijn uitermate belangrijk en moeten alleen worden gebruikt zoals beschreven in de tekst. Sommige geluidseffecten moeten een iets sterkere nadruk krijgen om het droomkarakter van het stuk te onderstrepen. Het geluid van de wind is steeds de markering tussen de speelscènes en de gedeelten met stil spel.

SPEELSTIJL:

Het zwaarmoedige karakter van het stuk moet zorgvuldig in evenwicht worden gebracht met de komische somtijds zelfs groteske aspecten ervan. Het spel moet lichtvoetig zijn en niet gebukt gaan onder de diepere betekenis van de onderliggende tekst.

PANTOMIMEN:

In het stuk zijn vijf pantomimedelen met stil spel, die de verbinding vormen tussen de scènes. Ze versterken zowel het ritmisch-muzikale karakter van de tekst als het “droomaspect” ervan.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

(verspreid over bijna de gehele scène wordt de tekst ondersteund door weemoedige cellomuziek. Dit geeft een grillige ondertoon. In de tekst staat aangegeven waar de muziek begint. Bij het opkomen van het licht staat Nina in een enkele lichtspot. Ze is heel eenvoudig gekleed en ziet er wat onverzorgd uit. Onder het spreken van Nina is de grillige muziek op de achtergrond te horen)

NINA: *(gezicht front zaal; alsof ze een verhaal vertelt)* Ooit las een actrice ergens in een provincieplaats in een krant over een toneelstuk, dat opgevoerd werd aan de oevers van een meer op het landgoed van de beroemde tragédienne Madam Arkadina. Het stuk was geschreven door haar overleden zoon Kosja en werd gespeeld als een eerbewijs aan hem. *(korte stilte)* Bij het lezen hiervan ... kwam bij haar weer scherp het beeld voor ogen van dat kleine toneelpodium aan de rand van het water. Al die gezichten ... kijkend naar haar Kosja: ... Madame Arkadina ... Masha ... Polina ... Trigorin. *(de cellomuziek komt in, de muziek blijft door de scène heen te horen)* Later... toen ze in slaap was gevallen ... droomde ze, dat ze daar naar terug ging. Naar de plek van haar jeugd. Jarenlang al was ze in haar dromen op weg daarheen terug, maar het einddoel had ze daarbij nog nooit bereikt ... maar nu lag het recht voor haar ... glanzend in het maanlicht ... als een ondiepe rivier. En verder lopend ... kon ze tenslotte ook de aanwezigheid van het meer voelen ... daar... vlak achter de berkenbomen. Toen ... recht voor haar uit... zag ze het huis van haar vader... Dichterbij komend ... leek het groter en groter te worden en ... naar haar toe te buigen. Tegen haar aan te drukken ... met het hele kille gewicht. En toen ze de zware deur open deed ... wist zij... dat ze in deze droom ... weer helemaal thuis was. *(de spot dooft uit, de andere belichting komt in. Het is kort voor zonsopgang. Een bleek licht valt door het raam. Het grootste deel van het toneel is nog half donker. Het meer en de lucht zijn donker en wazig. Nina 's moeder staat rechts achter naar haar dochter te kijken. Ze draagt een witte nachtjapon en is heel bleek)*

NINA'S MOEDER: *Waarom heb je de luiken opengedaan? Zo komt er licht naar binnen, (raakt met de toppen van haar vingers haar oogleden aan)* Dat doet pijn... aan mijn ogen.

NINA: *(staat vooraan voor het raam en kijkt naar buiten)* Direct toen

ik hier binnenkwam... wist ik, moeder, dat je hier nog was. Weer mijn 7 schaduw. Nog altijd. Zelfs na al die jaren. Ik dacht, dat je... nadat vader gestorven was... wel zou zijn verdwenen. Maar nee, je bent er nog. Ik weet nog goed hoe het voelt... als jij in de buurt bent. Toen ik klein was werd ik altijd bang... wanneer ik jouw aanwezigheid voelde in de lange gangen... op de donkere trappen, (*angstig*) Ik was bang dat je plotseling... dichterbij zou komen... me aan zou raken. (*huiverend*) Dan dacht ik hoe ijzig koud dat wel zou zijn. Dat aanraken van jou. (*korte stilte. Nina's moeder slaakt een diepe zucht*) Elke nacht... heb ik van je gedroomd.

NINA'S MOEDER: (*komt iets meer naar haar toe*) Ik zou willen dat ik dat kon... dromen... dat ik kon slapen.

NINA: Niet dichterbij komen, moeder. Blijf bij mij vandaan, (*een kreet*) Ik kan je voelen... je kruipt naar me toe. Als een ijzige kou... die door me heengaat. Afschuwelijk.

NINA'S MOEDER: Ach... ik wilde alleen maar... een beetje dichterbij je zijn. Ik ben steeds zo verdrietig... en alleen, (*droevig*) Zo... alleen, (*bet haar ogen*) Waarom doe je zo onaardig. (*Nina wendt haar hoofd af*) Ja, ik zie... je hebt het me nog steeds niet vergeven. Hoewel het... al zo lang geleden is. Er zijn wel ergere dingen dan jezelf verdrinken, dacht ik. Dat is wel zeker. Beslist ergere dingen! (*korte snik, korte pauze*) Kom alsjeblieft bij dat raam vandaan. Je moet niet... naar dat water kijken. Het is koud... zwart... en diep, (*een gil*) En waarom, waarom heb je de luiken opengedaan? Doe ze weer dicht! Dicht!! (*bang, met een lage stem*) Ik zie... hoe het water beweegt. Het reflecteert het licht in patronen op de muren... over de vloer. En daar... in het glas van het raam, (*een gil*) Waarom blijf je ernaar kijken?

NINA: Moeder, ik kijk niet naar het water. Ik kijk over het meer naar de villa van Madame Arkadina. Toen jij je verdronken had... was dat de enige plek waar ik mij veilig voelde.

NINA'S MOEDER: Bij die komedianten! Had geen beste naam, toen ik nog leefde. (*Nina gaapt en doet een stap van het raam naar achter. Moeder schrikt*) Wat is er?

NINA: (*vrijwel alleen tegen zichzelf, uit het raam kijkend*) Iemand heeft daarginds boven het licht aangedaan. Het glinstert door het raam. En... uit de schoorsteen komt rook, (*haalt even hap lucht naar binnen*) Alles is nog zoals altijd. Bijna niet te geloven. Zelfs het kleine podium van Kosja is er nog... vlakbij het water, (*laat*

haar hoofd hangen) Alleen ik ben veranderd. Ik droomde er altijd van net zo te worden als zij. Een grote actrice. Maar wat is er van geworden? Bijrolletjes in de provincie.

NINA'S MOEDER: Waarom draai je je niet om en kijkje me niet aan? Ik ben nog altijd je moeder. Ik ben ook... niet veranderd. Praat met me. Waarom zeg je niets tegen me? Ik snak zo... naar een goed gesprek. Ook al... vind je het misschien wel angstig. Mogelijk... klinkt mijn stem wat vreemd. Maar dat komt... ik ben niet meer gewend te spreken. Lange jaren heb ik gezwegen, *(verdrietig)* Het had immers geen zin te praten, hij kon me toch niet kon horen. Wel? *(Nina gaat op de stoel voor het raam zitten en laat haar hoofd in haar handen rusten. Een windvlaag)* Wat had dat voor zin als hij me toch niet kon horen? Vroeg ik je. *(een stuk bekleding van een markies klappert in de wind)*

NINA: *(schrikt op)* Wat was dat?

NINA'S MOEDER: Het doek van een kapotte markies. Klappert door de wind. Toen zij gestorven was... zorgde hij nergens meer voor. Het huis... werd een ruïne, *(zucht)* En ik was er altijd zo trots op.

NINA: Het leek meer op een vogel... met een gebroken vleugel, *(weer het geklapper)* Wat een treurig geluid, *(kijkt naar buiten)*

NINA'S MOEDER: Als er wind is... komen er golven in het meer. *(verontrust)* Zijn er nu golven?

NINA: Kleintjes, *(het doek klappert. Korte stilte)*

NINA'S MOEDER: Zeg wat tegen me. *(korte stilte)* Alsjeblieft, zeg iets. Het enige wat ik hier hoor is de wind... het gekrijs van de vogels... en het geklots van het water, *(met tranen)* Ik ben zo ongelukkig. Doet datje helemaal niets? Ik ben... tenslotte nog altijd je moeder!

NINA: *(zachtjes)* Wat zou het me moeten doen? Heb jij ooit voor mij iets gedaan? *(Moeder maakt een jammerend geluid)* Toen jij het water in ging, dacht je ook alleen maar aan jezelf.

NINA'S MOEDER: Wat weet jij daarvan? Helemaal niets!

NINA: Zo was het toch, moeder? Of niet soms? *(Nina's moeder huilt)*

NINA'S MOEDER: Jij weet niet wat ik heb geleden. Je hebt geen idee. Een keer... stond ik daar... bij dat raam naar buiten te kijken. Toen... zag ik haar... in de tuin. Ze had... een rode jurk aan... en keek omhoog... naar mij. Dat... afschuwelijke mens! Zelfs... toen ik haar zag... bleef ze gewoon kijken... Alsmar kijken... me

pesten! (*korte huilende uithaal*) Ik moet er niet meer aan denken, (*rikt*) Het maakt me... zo koud, (*handenwringend*) Herinner me er niet meer aan. (*fluisterend*) Het maakt me... zo bang. Weetje, mijn zenuwen zijn niet sterk. Heel zwak.

NINA: (*vermoeid*) Wat doet het er nu nog toe? Ik wil het helemaal niet weten. Oh moeder, waarom ga je niet weg? Laat me hier alleen. (*Nina's moeder jammert*) Gewoon weggaan! (*Nina drukt haar hand over boven ogen*) Ik ben zo moe. De hele dag ben ik al onderweg. Dat hele eind. In een trein doe ik geen oog dicht.

NINA'S MOEDER: Ik begrijp niet, wat jij te klagen hebt. Jij kunt tenminste reizen... andere plaatsen bezoeken. Maar ik! Ik zit in dit duistere huis gevangen. Jaar na jaar. Maar van jou heb ik wel geen medelijden te verwachten.

NINA: (*alsof ze in zichzelf praat, uit het raam kijkend*) In het donker keek ik altijd naar de lantarens daarginds in de tuin. De kleuren ervan reflecteerden in het water. Door de open deuren en ramen zag ik de mensen dansen ...Iedere keer als ik daar was keek ik terug hiernaartoe... Dacht dan steeds hoe benauwd... hoe duister... hoe spookachtig ons huis was.

NINA'S MOEDER: Praat niet op die manier tegen me. Hoe kun je zulke dingen zeggen! Daar kan ik niet tegen. Daar ben ik te gevoelig voor. Je weet hoe gevoelig ik ben.

NINA: (*staat op*) Ik moet maar wat gaan liggen, (*loopt richting slaapkamer*) Proberen in slaap te komen voordat de zon opkomt.

NINA'S MOEDER: Oh, ga alsjeblieft niet weg! Laat me alsjeblieft niet alleen! Ik heb al zolang niemand meer gezien. (*Nina blijft bij de slaapkamerentree staan*) Alsjeblieft. Ik smeed je. Blijf! Praat met me!

NINA: Ik wil helemaal niet meer met je praten, moeder. Het enige wat ik wil is met rust gelaten te worden.

NINA'S MOEDER: (*wanhopig*) Alsjeblieft ...Als je wilt, zal ik het vertellen. Vertellen wat er die nacht gebeurd is. Dat wilde je toch altijd van me! (*korte stilte. Nina draait zich om en kijkt haar moeder aan. Moeder slaakt een kreet*) Oh... mijn hart... klopt zo snel, (*korte stilte*) Die nacht... werd ik wakker... en zag je vader... hij stond bij het raam. Ik dacht meteen: zij staat daar buiten... hem te roepen. Dus... sloop ik op mijn tenen er heen... tot ik naast hem stond. Maar er... was helemaal niemand. Toen... raakte ik zijn arm aan... en noemde zijn naam... maar hij keek niet eens

naar me. Ik begon te huilen... bittere tranen... maar... (*snakt even naar adem*) hij nam mij niet eens waar. Toen ben ik weggerend... naar buiten... Ben recht tegenover het raam gaan staan" Ik sta hier! Ik sta hier!" schreeuwde ik. "Kijk!" Hij... deed een stap naar achter... en sloot het raam. "Hier! Hier! Hier!" (*huilende uithaal*) Hij bleef even... door het glas naar me kijken. "Zie je me niet?" (*snakt weer kort naar adem*) Toen... sloot hij de luiken... en deed het licht... uit. (*jammert zachtjes*) Oh... oh ...oh... waar kon ik nog naar toe? ...Nergens... helemaal nergens... alleen nog het water. Het koude... koude... diepe ...zwarte... water, (*huilt*) Zie je... dat je hebt ervan. Door weg te willen gaan heb je me helemaal van streek gemaakt!

NINA: Dat weet ik heus wel, moeder... hoe jij je gevoeld hebt. Dat weet ik... maar al te goed. Had hij maar... ach...

NINA'S MOEDER: Maar zelfs toen... kon ik hem niet loslaten. Ik moest terugkomen... dichtbij hem zijn, 's Nachts zouden ze samen slapen... in elkaars armen, (*huil*)

NINA: Ze wilden maar een ding. Samen alleen zijn. Vader... begon me te haten. En zij... (*verbitterd*) mijn "stiefmoeder"...

NINA'S MOEDER: "Mijn tortelduifje", noemde hij haar (*korte huilende uithaal*) Wat zag hij in haar? Ik heb het nooit begrepen. Nooit. Alleen al dat goedkope parfum. Overal stonk het er naar. Hoofdpijn, knallende hoofdpijn kreeg ik ervan, (*pauze*) Maar toen ze gestorven was, was ik met hem alleen. Steeds heel dicht bij hem. Een keer bleef hij op de trap stilstaan en vroeg: "wie is daar?", maar toen ik antwoord gaf... hoorde hij me niet, (*pauze*) De nacht, toen hij stierf, stond ik aan de voet van zijn bed. Hij deed zijn ogen open, heel breed... maar hij zag me niet, (*slaakt een diepe zucht*) Daarna... wilde ik weg van hier. Uitgeput was ik, ...volledig. Ik wilde ergens naar toe... naar iets heel donkers... en stil, (*korte zucht van verlangen*)

NINA: (*teder*) Waarom heb je dat niet gedaan?

NINA'S MOEDER: Hoe kan ik? Elke deur... komt uit op het meer! En dat wil ik niet meer zien. Nee! Nooit meer! (*onderdrukte snik*) Dat... wil ik nooit meer zien.

NINA: Met mij... is het niet anders. Ik kom evenmin weg van deze plek. Al probeer ik het wel. Met de toneelgroep zijn we nauwelijks meer dan een avond in dezelfde plaats. Elke morgen weer verder met de trein en elke nacht weer hetzelfde. Zo gauw ik slaap...

drijf ik weer terug (*gaat recht staan*)... naar dit oude huis... (*kijkt uit het raam*) aan het meer... met het landhuis van Arkadina. (*korte stilte, dan alsof ze in zichzelf praat*) Daar is hij naar binnen gegaan, (*korte stilte*) Het huis ziet nog precies zo uit. Daar is haar kamer. De luiken staan open. Zij moet er dus zijn. Natuurlijk..., natuurlijk, ze moeten samen zijn. Die deur daar gaat naar de werkkamer... waar ik Kosja de laatste keer zag. Elk ding... is nog precies hetzelfde. En veel dichterbij dan ik mij herinner. Als ik mijn hand uitsteek, kan ik het voelen... aanraken... de muren... de vensters... de grote cipressen. (*Nina's moeder slaakt een diepe droeve zucht. Terwijl het licht langzaam gedoofd wordt klinkt in het donker het geluid van de wind*)

PANTOMIME

(de gedeelten met stil spel hebben een heel eigen belichting en muziek. Voor alle pantomimen zijn deze hetzelfde Het licht heeft een zeer geringe sterkte. Golfpatronen bewegen over de vloer, de meubels, het donkere blauwpaarse meer en de lucht. De speelse, maar toch ook melancholische cello- en accordeonmuziek doet denken aan een zigeunercsardas. In elk pantomimedeel beweegt Nina langzaam als in een droom. Wanneer het licht opkomt en de muziek in, sterft het windgeluid weg. Nina staat nog altijd bij het raam. Ze knippert met haar ogen alsof ze net wakker wordt. Ze lijkt confuus, bijna dizzy. Haar bewegingen zijn in het begin tamelijk onzeker alsof ze zich op onbekend terrein bevindt. Dan loopt ze naar de achterkant van de sofa, beurt de zitting op en kijkt naar wat er inzit. Ze haalt er een witte opgepofte jurk uit, houdt hem omhoog en bekijkt hem. Met een treurig gezicht legt ze hem weer terug. Vervolgens pakt ze er een groot in groen leer gebonden verhalenboek uit en doet de zitting weer terug. Het boek tegen zich aangeklemd kijkt ze onzeker rond, loopt dan naar de tafel, legt het boek erop, gaat op de stoel zitten, bladert in het boek en gaapt. Dan zakt haar hoofd op haar armen, haar ogen vallen dicht op het moment dat het licht en de muziek langzaam worden uitgedoofd en het geluid van de wind weer opkomt. Langzaam komt het licht in. Het is laat in de middag. De lucht en het water zijn blauw en heilig. Door het raam valt helder licht naar binnen, de rest van de kamer lijkt daarmee contrasterend veel donkerder. Nina slaapt aan de tafel met het hoofd op haar armen. Dicht daarbij staat Polina naar haar te staren. Ze draagt een zwarte hoofddoek, een zwarte jurk en een zwarte sjaal met lange franjes. Aan haar arm draagt ze een korf. Na een korte tijd buigt ze zich naar Nina en tikt haar op de schouder. Nina begint wakker te worden, is verward en bang)

POLINA: Bent u dat, Nina Mikhailovna? Bent u dat echt? Ik dacht eerst... dat het uw moeder was. *(slaat haar hand op haar borst)*
Mijn hart stond stil.

NINA: ...Polina?

POLINA: *(blijft Nina aanstaren)* Wat ben je ontzettend mager geworden, Nina Mikhailovna. En zo verschrikkelijk bleek, *(met onheil zwangere stem)* Alsof uw moeder uit het graf is opgestaan.

NINA: *(half slapend en nog niet goed wakker)* Polina?... Toch?

POLINA: U 'zal' me vast niet herkennen. Want voor u, Nina Mikhailovna, staat een gebroken vrouw, *(zucht)* Al die jaren ben ik niet meer geweest dan een slavin. Gewerkt heb ik tot bloedens toe. *(zucht)* En waarvoor, als ik vragen mag? *(staart Nina weer aan)* Wat hebt u grote ogen, Nina Mikhailovna? Vroeger waren ze veel kleiner, dacht ik. *(schudt haar hoofd)* Maar ik zal me wel weer vergissen. Mijn geheugen... is niet meer wat het is geweest, *(gilletje)* Kijk die tafel toch eens! Een schande! *(wrijft erover met het uiteinde van haar sjaal)* Wij vroegen ons al af of u echt terug kwam. Je hoort zoveel geruchten. Kort geleden nog zei iemand dat u was gestorven, *(slaakt weer een gilletje)* Geboend is die vloer hier ook al in jaren niet meer. Iemand anders had u weer in de stad gezien. Kijk toch eens wat een stof! Uw moeder was altijd zo trots op dit huis. En even later... hoorden we weer dat u allang hier was geweest en weer was weggegaan. Maar nu bent u er echt, Nina Mikhailovna. U bent u er nu toch echt.

NINA: Ja. Ik kan het zelf ook bijna niet geloven, *(wrijft haar ogen, korte stilte)* Ik heb in mijn oude verhalenboek zitten kijken. Prachtige... gekke platen met heksen en onschuldige kleine meisjes.

POLINA: Alstublieft wat harder praten, Nina Mikhailovna. Want dat kon er ook nog wel bij. Ik ben beetje doof, ziet u. *(ontsteld)* U draagt geen rouw, zie ik.

NINA: Oh... daar had ik helemaal geen tijd voor.

POLINA: Jammer... maar u moet wat harder praten.

NINA: *(luid)* Daar had ik geen tijd voor.

POLINA: U vindt het toch niet erg, Nina Mikhailovna, dat ik bij u ga zitten. Mijn knieën, ziet u. Die worden nog eens mijn dood.

NINA: Natuurlijk, ga alsjeblieft zitten, *(onderdrukt een geeuw)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto